

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

INNEHÅLL

Sekundchefen har ordet	sid	1
Upplands ryttare och Södermanlands ryttare åren 1630—1636	»	2
MP och ryska statsbesöket	»	3
Örebro skvadron på sommarmarsch 1964	»	4
Min första skidtävlan	»	5
Minnen och reflexioner från april 1940 ..	»	7
Förstärkt musikkår	»	9
Skövde kamratförenings årsutflykt ..	»	9
En dag vid Livhusarerna rekrytåret 1907—1908	»	10
Högvakt	»	11
Program vid firandet av Kungl Livreg:s husarers högtidsdag 4/12 1964	»	12
Exempel på militärpolisplutons ingripande mot fientlig sabotagegrupp	»	13
Organisations- och befälsplaceringar fr o m 15/10 1964	»	15
Föreningsangelägenheter	»	16

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Uppgiften för fredsförbanden är att utbilda bra soldater och fältförband.

Förbandets traditioner kan därvid vara till stor hjälp.

Traditionsbegreppet blir ofta vantolkat och missförstått. Det finns de som anser att traditioner innebär ett bevarande av föräldrade tänkesätt, förvaltande av döda ting och iakttagande av gamla betydelselösa vanor. Traditionen är därför ett hinder för framåtskridandet. Inget kan vara felaktigare.

Tradition innebär ett samband med gångna släktled, som ger stadga åt vårt handlande. Man kan icke leva historielöst. Traditionen har sina rötter djupt i gångna släktled men förnyas ständigt av levande generationer. Den är en kraftkälla, som avkräver ansvar och föder stolthet. Den tar sig uttryck i goda prestationer, i yrkesmedvetande och stolt försvarsanda.

Traditioner skapas inte bara genom hjältemodiga krigiska insatser. De goda vanorna och den goda andan växer lika mycket fram under den strävsamma grå vardagen.

De skall ständigt förnyas, ges friskt innehåll genom nya impulser och idéer.

Tradition och slentrian får ej förväxlas.

Vi livhusarer bör vara tacksamma för våra traditioner. Genom det ansvar de kräva är de en hjälp för oss när det gäller att vidmakthålla förbandets anseende och duglighet.

Bengt Jönegren

Upplands ryttare och Södermanlands ryttare åren 1630—1636

Kungl. Livregementets husarers historia har tidigare behandlats i två artiklar i nr 1 och 2 av Livhusaren. Här följer tredje avsnittet sammanställt av Erik Hedenstierna.

Efter truppernas återkomst till Sverige 1628—1629 skedde vissa omorganisationer. Ur Upplands och Södermanlands ryttarfanor framväxte två regementen Upplands ryttare och Södermanlands ryttare.

Varje regemente bestod av 8 kompanier, vart och ett om 125 hästar. Kavalleriets stridsenhet benämndes skvadron och sammansattes av 4 ryttar kompanier jämte understödjande musketeraravdelning från infanteriet. Det svenska kavalleriet var visserligen ej så väl beridet och utrustat som den väntade motståndaren, men dess stridssätt var överlägset. Det europeiska kavalleriet inledde striden med den s k karakollen, vilken utfördes så att led efter led red fram i trav och avlossade sina pistoler och satte sig sedan i kön. Gustav II Adolf däremot lät de mellan skvadronerna instuckna musketeraravdelningarna med kraftig musköteld förbereda anfall till häst, som ägde rum i galopp. Härvid avlossade endast ryttarna i första ledet sin ena pistol, varpå de omedelbart höggo in med värjan. De sparade skotten kommo till användning under det följande handgemänget. Härmed var även grunden lagd till den svenska kavalleritaktik, som skulle fira så stora triumfer under den karolinska tiden.

När svenska armén 1630 överfördes till Tyskland lämnades Upplands och Södermanlands ryttare hemma. De voro ännu inte fulltaliga. Dessutom hade konungen före sin avresa instruerat fältherren, greve Jacob de la Gardie att för den händelse krig med rikets närmaste grannar skulle utbryta, de hemmavarande trupperna skulle användas för att möta sådana fiendtligheter. Om ryssarna bröte freden ”skulle han med Upplands- och Norrlandsfolket skydda den östra delen av riket jämte Finland”. Skulle danskarna bryta in ”borde han med sitt folk draga åt Jönköping för att möta fienden”.

Sedan Gustav II Adolf under 1630 fått fast fot i Tyskland och förhållandena till Sveriges grannar blivit säkerställda, beslöt han att fullfölja de vunna framgångarna. För detta ändamål behövde han mera trupper och i juli 1631 överfördes en skvadron ur vardera Upplands och Södermanlands ryttare till Tyskland.

Efter framkomsten tjänstgjorde de någon tid i Pommern och Mecklenburg. I oktober stodo de under general Johan Banérs befäl utanför Magdeburg, som var blockerad av en mindre styrka. Den 1. nov gick Banér, föregången av en rekognoserings-trupp, med tre kompanier Södermanlänningar och tre kompanier tyska ryttare mot staden. Rekogno-

seringstruppen råkade snart i strid med ryttare och fotfolk från staden. Under det att Banér ryckte fram till undsättning blev han från sidan oförmodat anfallen av en fientlig styrka om nio kompanier till häst, som stått dold i en dæld.

Det svenska kavalleriet vände sig nu i stället mot den anfallande fienden, som trots ett tappert motstånd slogs på vild flykt. Framför allt utmärkte sig vid detta tillfälle det Sörmländska rytteriet under sin chef, överstelöjtnant Otto Sack. Ett rikt byte av fanor, standar, vapen, hästar och ammunition togs. En del av den fientliga styrkan dagtingade och 1.700 man fotfolk och 130 ryttare övergingo i svensk tjänst.

1632 blev för Upplands och Södermanlands ryttare ett minnesrikt krigså. Efter åtskilliga strövtåg och rörelser samlade konungen sin här mot nedre Lech, bakom vilken flod Tilly med 40.000 man uppställt sig i den vinkel, som bildas vid Donaus och Lechs förening, och där han ansåg sig oåtkomlig. Den 5. april gick svenska hären över floden vid ett par vad. Efter sex timmars hårda strider, och sedan Tilly blivit dödligt sårad, var segern säkrad. Upplands och Södermanlands ryttare anföll, liksom huvuddelen av det svenska kavalleriet, på den högra flygeln förstärkta av 200 knektar, som sittande bakom sadlarna medföljt vid vadningen över floden.

Upplands och Södermanlands ryttare deltog år 1632 i slaget vid Lützen den 6. november. De båda förbanden ingingo i högra flygeln, som under Gustav II Adolfs personliga befäl inledde det svenska anfallet. Sedan konungen stupat och striden i mitten utvecklat sig ogynnsamt, gick högra flygeln på nytt fram och kastade flera kejsarliga regementen över ända. Härigenom lättades trycket på centern, och segern stannade efter en utomordentligt hårdnackad strid hos svenskarna. Fienden kvarlämnade på slagfältet allt artilleri och tross, som blev svenskarnas byte. Segern krävde dock mycket blod och sammanlagt stupade 9.000 man.

1633 bidrog de båda förbanden till den lysande segern vid Oldendorf. De fientliga förlusterna voro mycket stora. 2.500 man döda, lika många tillfångatagna, 15 kanoner, 70 fanor och standar samt all ammunition och tross. De svenska förlusterna stannade vid 300 stupade.

1634 deltog ej Upplands och Södermanlands ryttare i några större slag och året därpå överfördes de till Sverige för att reorganiseras. I stället utsändes en ny skvadron ur vardera förbandet till Preussen. Dessa medverkade 1636 till segern vid Wittstock, där Banér enligt kavalleristisk modell band fienden i fronten och omfattade honom i flank och rygg.

Gustav II Adolfs regementsindelning fastställdes i 1634 års regeringsform. Samtidigt bestämdes att

Forts. på sid 6

MP OCH RYSKA STATSBEÖKET

De fyra MP äro från vänster plutonchefseleverna Anders Echardt, Bengt-Åke Sebring, Mats Forsgren samt Anders Wallin.

Vi militärpolis av årgång 1964 hittar lika lätt kring Mälarens vatten som till Prins Oscar och andra attraktioner i Skövde. Kungliga huvudstaden var nämligen vårt verksamhetsfält under några soliga och händelsemättade försommarveckor. Vi vann där förresten inte bara lärdom av geografisk natur utan också kunskap i det fängslade militärpolisyrket. Och detta skedde medan vi stod i centrum för en miljonhövdad allmänhets intresse.

Under de båda veckorna surrade naturligtvis inte film- och TV-kameror omkring oss i lika stor utsträckning. Livligast blev det under det ryska statsbesöket. Någon tillfällighet var det inte att ministerpresident Nikita Chrustjev och hans godmodigt leende och trinda maka Nina med sin dotterskara i släptåg kom till Stockholm samtidigt som vi. Militärpoliserna var kommanderade till Stockholm, rekvirerade för att delta i den rigorösa bevakningen av den mäktige mannen från öst och det var i denna roll som vi militärpolis i vita damasker, hjälmar och vantar var ett begärligt byte

för press och filmfolk från snart sagt hela Europa.

Solen flödade från en molnfri himmel, när det vita ryska fartyget med den celebre gästen lade till vid Skeppsholmen, där välkomstceremonierna ägde rum med salut och annan pomp och ståt. Detta såg vi genom fönstren på slottet, där vi hade våra första uppgifter och samtidigt en utmärkt utsikt över den med fanor smyckade Skeppsholmen. Den purpuröda sovjetiska flaggan vid sidan om den svenska vajade på oräkeliga stänger och färgspelet med den blåa Strömmen i förgrunden var fullödigt.

Den stort upplagda bevakningen av slottet under Chrustjevs första dag i Sverige blev nog för oss händelsen med stort H. Efter ytterst hemlighetsfulla och i viskande ton utförda genomgångar av våra uppgifter utplacerades vi på olika platser såväl innanför som utanför slottet. Döm om åskådarnas förvåning då de fick se oss kpistbeväpnade militärpolis patrullera t o m på taket. Vid ingångarna kontrollerade vi att alla hade passer-

Örebro skvadron på sommarmarsch 1964

Örebro skvadrons sommarmarsch var i år förlagd till Ramsvik på västkusten. Vi hade där förmånen, att som första förband från K 3 få låna I 17:s förläggningar.

Som kanske många känner till, ligger militärförläggningarna i Ramsvik alldeles vid havet, 2 km väster om själva samhället. Den vackra, karga bohuslänska naturen är typisk för omgivningarna. De kala, finslipade klipporna sträcker sig i alla riktningar så långt ögat når, och den enda vegetation som finns är några buskar och snår.

På få ställen i Sverige lär man ha möjlighet att finna så rikligt med bevis på, att det en gång legat is över landet. Där finns uttorkade flodfåror, grytor som borrats av roterande stenar och planslipade stenhällar.

Givetvis uppskattades denna terräng utav de allra flesta, även om vissa norrlänningar klagade på skogfattigdomen. Emellertid var det en upplevelse att få se prov på bohuslänsk natur, vilken många tidigare aldrig sett.

Även vädrets makter var nådiga mot oss. Nästan hela tiden kunde vi njuta av strålände solsken, vilket bidrog mycket till trivseln. Övningarna be-

drevs precis som vanligt, men naturligtvis blev de trevligare och roligare i denna omgivning. Dessutom var det roligt för signalisterna, när de ibland kunde höra samtal från fiskebåtar i sina lurar.

Fritiden kunde bedrivas på olika sätt. Utmärkta badmöjligheter fanns, och de fruktade maneterna visade sig sällan, Bastun var uppeldad och varm för den som ville utnyttja den. Var det någon som tyckte om att fiska, kunde han utnyttja de båtar, som vi hade medfört för ändamålet.

En kväll åkte vi in till Gravarne. Det blev naturligtvis en trevlig kväll. Att det skulle bli lyckat för en militär, att få komma till en av Sveriges mest berömda badorter under säsong, var givet på förhand. Dessutom fick många för första gången studera den säregna fiskarbebyggelsen.

Kvällen efter tände vi ett stort lägerbål kring vilket vi samlades till sång och musik. Efteråt blev det utspisning av kaffe och tårta.

Ja, det blev en alltigenom trevlig sommarmarsch, och det återstår bara att hoppas att Örebro skvadron skall kunna komma tillbaka till Ramsvik igen för att få litet rekreation och omväxling i tjänsten.

687 Engvall.

kort och ingen fick slippa in utan att ha halat upp och visat det skära legitimationskortet även om han så hade den grannaste titel. När medlemmar av regeringen kom, skruvade vi kanske lite förläget på oss men vi hade det från teatern lånade uttrycket "Släpp ingen dj-l över bron" ständigt surrande i huvudet och så ställde vi frimodigt våra krav. Statsminister Tage Erlander försökte slippa undan med en bedjande blick men vi hade fått våra instruktioner och order var order. Fru Erlander hade varit förutseende nog att ta med också sin makes passerkort och när hon med ett leende plockade fram dem ur handväskan gjorde vi honnör som tecken på att det paranta excellensparet hade fri väg.

Några av oss hade blå-gula armbindlar — marskalkarna. Deras uppgift var att paradera i trappuppgången till Bernadotte-våningen och Vita havet — festsalen — men i realiteten fick också de sin beskärda del av bevakningstjänsten. De skulle se till att ingen av de hundratalet entusiastiska, med rep omgärdade fotograferna, tog sig friheten att bryta igenom polisbarriären och rusa framför benen på det prominenta följet i tävlan om att ta de bästa bilderna. Vi hade i förväg blivit varnade för dessa fotografer, som skulle försöka smita igenom spär-rar och ta det som sin plikt att lura ordningsmakten. Emellertid uppträdde de korrekt och respekterade de föreskrifter som fanns. Vi kom med andra ord riktigt bra överens och våra relationer till dem försämrades ju inte av att vi själva kom med på celluloiden i deras kamera- och filmådor. När makarna Chrustjev och kungaparet gick förbi form-ligen badade vi i ljus från oräkneliga fotoblixtar, så det var inte utan anledning som kön till tidningskiosken vid vår förläggning var särskilt lång på lunchrasten dagen efter. Likaså satt vi mangrant

församlade framför TV-apparaten då Aktuellt sändes på kvällen. Också där var vi med. 325 Ericsson hade nöjet att se sig i närbild och han log gott vid tanken på att fästmän hemma på Gotland skulle se honom i rutan.

En minnesvärd dag var också den, då vi slog en ring runt Grand Hotel för att inte publikmassorna skulle komma alltför nära Chrustjev då denne med gäster gick in och ut till den lunch, som ryssarna bjöd ett antal honoratiores på. Där utkämpade vi en privat liten uppgörelse med en känd TV-profil — Ulf Thorén — också benämnd "den förträfflige". Denne hade satt sig i sinnet att ta sig igenom polisbarriären utan att visa något passerkort och sedan skulle han väl visa sina bedrifter i TV. Men vi var på vår vakt och han fick förbli utanför polis-kedjorna trots intensiva och flerfaldiga försök att komma innanför. Vid Grand Hotel fick vi — liksom på de platser där vi var utposterade längs Chrustjevs färdvägar samarbeta intimt med den civila polisen. Polismännen betraktade oss som kollegor och såg oss på intet sätt över axeln. De kom fram till oss och pratade och det var förvånansvärt många som hade gjort sin värnplikt på K 3 som militärpolis. Vi fick den uppfattningen att MP-tjänsten var en utmärkt språngbräda till den egentliga polisbanan vilket glädde soldaterna Hagström, Lindehorn, 421 Åkesson m fl, som redan då var helt och fullt inställda på att söka till polis-skola efter militärtjänstens slut.

Som helhet betraktat var Crustjev-veckan en stor upplevelse, någonting som vi skall berätta om med inlevelse när vi blir farföräldrar och ett intresserat barnbarn sitter i knäet . . .

"3. plut 5 skv"

MIN FÖRSTA SKIDTÄVLAN

Signaturen Dalby har insänt följande skildring från en skidtävling på Billingen den 13. mars 1928.

Vid genomförandet av 1925 års försvarsorganisation var det många bland arméns personal, som blev förflyttad till annan ort och till helt andra klimatiska förhållanden, än han tidigare hade levat i. Själv blev jag med en 1-årig övergångsperiod i Eksjö förflyttad från födelsebygd och regemente i Skåne till Skövde. Jag har inte för avsikt att jämföra några av de för- eller nackdelar, som blivit följden av förflyttningen, men som en fördel vill jag nämna de tillfällen till vintersport, som Skövde-trakten erbjuder. Bl a fick jag under vintern 1928 vara med om en tävling på skidor. Det är förloppet av denna, som jag här vill försöka skildra.

Idrottsföreningen vid K 3 hade utlyst tävlingen i skidloppning två mil att avhållas den 13 mars. Samling vid Alphyddan kl 1300. Vid min skvadron voro jag och fem volontärrekryter utsedda att söka vinna mästerskapet. Jag tyckte synd om dessa fem. Endast en av oss kunde ju segra. Samtidigt tyckte jag, att det verkade misstroget av skvadronens ledning att skicka så många.

Jag gjorde mina förberedelser mycket omsorgsfullt. Alla jag kom till tals med, ville tydligen, att jag skulle vinna och delgävo mig sina råd och rön. Veckan före tävlingen drömde jag upprepad gånger om löp-, terräng- och backskidor, skidstav, skidvalla och telemarksvingar för att nämna några uttryck, som ständigt surrade i mitt huvud. Den dag tävlingen skulle gå av stapeln, hade jag lyckats få tag i ett par fullkomligt jungfruliga skidor, vad tävlingar beträffa. De voro en kombination av löp- och backskidor. Drygt tre meter långa och en decimeter breda. Tävlingsdagens morgon vallades mina blivande mästerskapsskidor av en i vallningskonsten väl förfaren husar. En timme innan vi skulle ge oss i väg till startplatsen, kom en från Åre nyligen hemkommen kamrat och talade om, att "Collijns tvåa", jag tror den hette så, är absolut den enda valla som duger. Han hjälpte mig att stryka på denna. Vi fingo åka till startplatsen för att kunna starta i bästa möjliga kondition. Skvadronens gödselkälkar hade ommonterats till passagerarefordon. Förvandlingen bestod i att det lagts halm i botten på slädkorgen för att något så när dölja fortskaffningsmedlets vardagsgärning.

Just som vi skulle köra, kom en av mina rådgivare springande Han ville veta, vad slags valla jag hade använt. Jag räknade upp trätjära, vax, stearin, paraffin, grammofonskivor och Collijns tvåa. Ja, han tyckte, att det borde räcka, men var rädd att mina skidor skulle bli bakhala. Han hade med sig en sorts valla, som hette Syndetikon eller något liknande. Vi hunno endast stryka på den ena skidan, innan kusken körde iväg. I fortsättningen av mitt referat ger jag skidorna namn

efter den valla, de sist blivit insmorda med. Föret var dåligt redan i portgången. Hästarna orkade inte draga "gödselåket" genom grindhålet. Alla de åkande, utom kusken och sergeanten, måste av och skjuta på. Sedan gick allting bra, tills hästarna stannade nästa gång. Det var där stigningen till vår skjutbana på slutningen av Billingsens östra sida, börjar. Där kan jag också säga, att min Golgatafärd började. Och jag bar mina skidor. Stigningen upp mot Alphyddan ökades allt mer och min svettavsöndring med den. Äntligen voro vi vid samlingsplatsen. De flesta tävlande voro redan komna och diskuterade varandras utsikter till seger. Jag fann det lustigt, att ingen nämnde mig. Men, tänkte jag, så mycket större överraskning blir det, när jag glider in som överlägsen segrare. Banans längd var en mil och skulle löpas två gånger. Om det sedan var någon, som ville åka ett tredje varv för uppfyllande av prov till skidlöparmärket, kontrollerades detta också. Jag hade bestämt mig för att gå de första två varven mycket fort för att vara säker på att vinna. Därefter skulle jag taga det tredje varvet lugnare, och åka endast så fort, att jag hann in på godkänd tid. Starten skedde i en klyfta nära Alphyddan. Övriga tävlande åkte ner till starten, men jag gick ner för att inte nöta av vallningen i onödan. Förresten var det en ganska brant slutning.

Start med fem minuters tidsskillnad. Jag fick startnummer 19. Åh vad jag skulle jaga de aderton stackare som hade startat före mig. Äntligen var det min tur. De tidigare startande hade varit nervösa, stampat och låtit skidorna glida fram och tillbaka. Jag var säkerligen en god förebild av upphöjt lugn tills "Gå!" kommenderats. Men då blev det fart. Särskilt med Collijns två. Syndetikon tycktes inte ha samma entusiasm för den förestående uppgiften. Men jag visste ju, att blev det någon backe, så var Syndetikon min räddning. Banan började med en långsluttande uppförsbacke. Collijns två gick fint, utom att den gärna förrirade sig in bland buskar som stodo för nära. Kamraten var däremot mer än lovligt trög. Men det skulle väl bli utförsbackar så småningom. Och det blev det! Först en liten men mycket brant utförsbacke.

Omedelbart nedanför denna började stigningen till en lika brant uppförsbacke. Här gällde det att taga fart, men Syndetikon stannade på krönet. Så brett har jag aldrig stretat förr. Jag kom dock ner så småningom med huvudet före. Bestigningen av nästa höjd hade börjat, då en mycket brutal röst ropade: "Ur spår!" Jag inläter mig aldrig i gräl när jag är ensam om min uppfattning, och allra minst ute i ödemarken. Följaktligen gick jag snällt åt sidan. Då var Syndetikon bra. Mitt i backen kunde jag taga ett steg åt sidan och stå kvar utan stöd av skidstavarna. Bolsjeviken rände förbi mig. Jag fick så småningom flera påtagliga bevis på den i armén befintliga bolsjevismen. En del kan nog

också skrivs på den nutida ungdomens bristande vördnad för de äldre. Här var det ingen som tog hänsyn till en äldre kamrat och därtill överordnad, som med stor envishet följde spåret. En sak kan jag tala om i förtroende. Jag hade försökt att hela tiden gå vid sidan av spåret för att slippa dessa springpojks ständigt återkommande: "Ur spår!", "Spåret fritt!" och "Ur vägen!" men det blev för tungt. Då fick stoltheten hellre lida. Nu hade jag ramlat så många gånger och gått ur spåret så ofta, att jag borde varit vid målet för första varvet. Det är förskräckligt, vad en mil kan vara lång, när den är fel uppmätt. Nå, äntligen var jag kommen till krönet ovanför den klyfta, vari starten skedde. O, ett sådant stup! Jag blundade, tänkte på Holmenkollen, och stakade på. Kroppstyngden var huvudsakligen överförd på Syndetikon. Den svek ej förtroendet. Funktionärer och övriga åskådare lära ha blivit mycket häpna, när jag i största ro stakade ner mot målet. De trodde förstås, att tyngdlagen blivit upphävd. Övriga tävlande hade åkt eller fallit utför backen med en hisklig fart. Äntligen nerkommen, träffade jag dagens första vänliga människa. (Jag hade kommit till den slutsatsen, att mina rådgivare vid val av skidor och skidvalla ej varit ärliga). Hon bjöd mig på min barndoms dryck, varm mjölk. Efter hand som mjölken sjönk i glaset, kände jag krafterna stiga. Alldeles invid mjölkkonsumeringsplatsen lågo ett par herrelösa skidor. Vad jag hade lätt att sätta mig in i ägarens tankegång, just när han slängde skidorna ifrån sig! Nästa tanke: "Det är säkert en av mina skvadronskamrater som gett upp tävlingen här. Jag måste fortsätta, så att åtminstone någon av förtroendemännen ha fullföljt tävlan". I ett obehagligt ögonblick fick jag av mig Syndedikon och tog en av de herrelösa skidorna samt ny fart. Jag visste inte då, att jag kunnat göra bytet fullt öppet. Vid passerandet av målet angavs tiden till en timme och tjuugoåttio minuter för första varvet. Skulle det vara spydigt eller artigt jag hade inte frågat om någon tid. Andra varvet gick i början bättre än det första. Den nya skidan var ett verkligt fynd. Nu gick det med fart i utförsbackarna. Jag fick bromsa i de brantaste. Och så fick jag gå i fred i spåret. Tröttheten började dock på allvar att infinna sig. Det hände, att jag föll på släta banan. Jag hade väl gått något mer än halva varvet då jag vid bromsningen i en utförsbacke råkade sätta mig för högt upp på skidstavarna. Den ena staven brast. Och så kunde jag inte ens ha tillfredsställelsen att kasta bort bitarna. Dem måste jag ha med hem och redovisa för fanjunkaren. Det var nära, att jag hade gråtit. Men det gällde att fortsätta. Jag tänkte på Terje Vigen och — trälade framåt, till döden trött —. I skymningen kom jag till målet för andra gången. Där höllo de just på med att lägga målskärmarna i en släde. Jag utverkade tillåtelse för mina skidor, stav och stavdelar att få åka med. Själv gick jag upp till Alphyddan för att få något att dricka. Där träffade jag måldomarna och fick taga del av protokollen. Det framgick av dessa att jag var den ende av gödselkärrepatrullen, som fullföljt tävlan. Längre sträckte sig inte mitt intresse. Jag gick hem.

Dödsfall

Den 14. juni 1964 nådde oss sorgebudet att f. expressinnehavaren Hugo Nordgren, Skövde, avlidit.

Nordgren föddes den 11. 2. 1891 i Sillbodalen i Värmland men flyttade med sina föräldrar i unga år till Skövde.

Vid 17 års ålder tog han anställning som volontär vid K 3, där han stannade i fyra år och befordrades till distinktionskonstapel.

Efter en tids anställning vid Statens järnvägar i Göteborg återvände Nordgren till Skövde 1919 och övertog då firman Skövde express, som han sedan innehade i 41 år, eller till år 1960, då han överlät densamma.

Nordgren var en flitig och intresserad Röda-korsman och har varit instruktör vid civilförsvaret och vid SJ:s åttonde trafiksektion.

Senare blev ridningen hans stora hobby, och många är de betydligt yngre ryttare som han besegrat i Skövde kavalleribefälsförenings- och andra tävlingar. Framst satte han själv kavalleribefälsföreningens stora pris i seriehoppningen 1953, då han var tävlingens inte bara ende felfrie utan också äldste deltagare.

Livhusarernas kamratförening låg honom också varmt om hjärtat och han har veterligen aldrig utblivit från något av deras sammankomster. Han fungerade också under många år som styrelseledamot i föreningen.

En hängiven husar och en god kamrat har för alltid lämnat våra led. Må vi länge bevara husaren och vännen Hugo Nordgren i vårt minne.

E. B-k

UPPLANDS RYTTARE OCH *Forts från sid 2*

Upplands och Södermanlands ryttare skulle sammanslås till ett regemente, ett beslut som 1636 verkställdes. Det nya förbandet benämndes Upplands ryttare. Det bestod av 8 kompanier. 3 voro från Uppland, 2 från Västmanland, 1 från vardera Södermanland, Närke och Värmland. 1634 års regementsindelning bestod i stort sett till 1925.

(Se för övrigt Stamträd i nr 1 av Livhusaren)

De framgångar som Upplands och Södermanlands ryttare nådde i striden, voro till stor del beroende på den anda, som Gustav II Adolf lyckades ingjuta i den svenska armén. Så faller en utländsk författare på 1630-talet följande omdöme: "Svenska och finska nationen var till den grad tapper och ridderlig, att dess krigare aldrig flydde ur striden utan stodo fasta såsom en mur; det ansågs för en särdeles stor ära hos denna nation att dö, modigt stridande, hellre än att frälsa sig genom flykten."

Mina förväntningar hade således inte alls blivit uppfyllda. Men jag hade fått erfarenhet, och någon skräck för skidåkning känner jag inte. Men jag skall skaffa mig ett par lättare skidor, så att jag i kommande tävlingar skall kunna bli sist efter betydligt mindre ansträngningar. Någon virtuos på skidor blir jag säkerligen aldrig.

Dalby.

Minnen och reflexioner från april 1940

Redaktionens önskan om skildringar från beredskaps-åren har nu uppfyllts vad gäller III. kavalleribataljonen.

Överstelöjtnant HAMPUS KALMBERG, välkänd för alla äldre livhusarer, var som chef i fält med bataljonen 1940, 1941 och 1942.

Från andra världskrigets början hösten 1939 utgjorde den motoriserade kavalleribrigaden Peyron vårt mest rörliga arméförband i krigsorganisationen. Brigaden bestod av brigadstab, tre kavalleribilbataljoner, en motoriserad artilleridivision jämte specialförband. Brigaden beredskapsorganiserades sålunda:

Brigadstaben och I. kavbilbat av K 1 i Stockholm, II. kavbilbat av K 2 på Ljungbyhed och III. Kavbilbat av K 3 i Skövde samt artilleridivisionen av A 6 i Jönköping.

Förbandens organiserande förbereddes genom upprättande av mobiliseringsdepåer utanför vederbörande garnisoner. Viss befälutbildning ägde rum under vintern.

I Övre Norrland hade under det finsk-ryska vinterkriget starka svenska stridskrafter på omkring 100.000 man sammandragits. Dessa trupper bidrog säkert till att avskräcka de allierade från sina planer på att landstiga vid Narvik och rycka fram genom Övre Norrland för att hjälpa finnarna. Det har framhållits, att en av anledningarna till att beredskapsförbanden ej organiserades i södra delarna av vårt land skulle varit, att man ej ville provocera tyskarna till några stridshandlingar mot vårt land. Liknande skäl har i viss mån även gjorts gällande för den svaga norska försvarsberedskapen. Vilket motsatt värde denna inställning hade för Norge visade anfallet den 9. april.

En annan orsak till den bristande försvarsberedskapen i södra Sverige torde varit de höga kostnaderna under vintern i Övre Norrland. Liksom i Norge var man trots allt som skett under hösten och vintern optimistisk.

När det tyska anfallet på Danmark och Norge framtvungade militära beredskapsåtgärder i södra och västra Sverige organiserades kavalleribrigaden snabbt. Med "andan i halsen" blev den sänd till hotade punkter såväl vid den västra som södra kusten som ett första försvar i avvaktan på att lokalförbanden och starkare arméförband skulle bli organiserade och överta kustförsvaret. Denna kavalleribrigadens uppgift att utföra kustförsvaret var en nödfallsåtgärd av temporär art. Lokalförbandsförband hade inte hunnit mobiliseras.

Det torde inte varit en överdriven försvarsåtgärd eller ett politiskt provocerande beslut om lokalförbandsförband betydligt tidigare organiserats och kavalleribrigaden sammandragits till en central

beredskapsgruppering. En mycket önskvärd kompletterande förbandsutbildning vid brigaden hade även motiverat detta. De allierade makternas framställning till Sverige att få marschera genom Övre Norrland visade ju också en politisk och strategisk tendens, som nästa gång kunde beröra södra Sverige.

III. kavbilbat bestod av bataljonsstab, en stabskvadron, en pansarbilskvadron, två bilskvadroner samt bataljonstross. Varje bilskvadron bestod av tre bilplutoner och en tung pluton bestående av en grk- och en ksptrupp. Det sammanlagda antalet bilar i bataljonen uppgick till omkring 100. Med 100 m avstånd mellan bilarna upptog bataljonen sålunda ett marschdjup av 10 km. Då det var normalt med betydligt större avstånd mellan skvadronerna, ökades marschdjupet väsentligt. Om vägnätet medgav, skedde bataljonens förflyttning på flera vägar. Svårigheten att leda ett dylikt förband är ju uppenbar, då radioförbindelser under marsch ej kunde upprätthållas. Men mc fungerar också bra.

Någon defaitism eller tvekan att göra sitt bästa förmärktes ej hos den inkallade personalen. Funderingar över att kavalleribrigaden ej blivit tidigare organiserad var ju förklarliga. Men detta invercade ej på förbandens sammanhållning och försvarsvilja, något som förmodligen även kommit till synes i verklig strid. Fredsförbandets kåranda hade säkerligen bestått provet.

Även om det ej ordades så mycket om förpliktande vapenslags- och regementstraditioner fanns förvisso känslan härav hos såväl befäl som meniga. Påfallande var de inkallade värnpliktigas tjänstvillighet och lystring till befälet. Man hade tydligen en känsla av att det var bäst att hålla ihop. En eventuell felande fick ej något medhåll hos sina kamrater och en tillsägelse togs med gott humör även om den var militärt kärv. Man satt ju alla i samma båt. Betydelsen av den fredstida mindre populära vapen- och stridsexercisen insåg man nu tydligt.

Pansarbil m/31. Ingick i pansarbilskvadron

Bataljonens första uppgift efter mobilisering blev att försvara Torslanda flygfält på Hisingen vid Göteborg mot en eventuell tysk luftlandsättning. Någon tid för provskjutning av utlämnade vapen eller utbildning med de nyorganiserade förbanden medhans ej före avmarschen. Förflyttningen till Göteborg försiggick med luftskyddsgrupperade förband och utan intermezzon. I närheten av staden möttes vi av personbilar medförande hela familjer och med packningar på biltaken. Vi kom snart underfund med att det var göteborgsfamiljer, som evakuerade sina bostäder i staden och nu sökte sig till mindre riskfyllda uppehållsorter inåt landet. Det var en första antydning om situationens allvar.

I Göteborg underställdes bataljonen dåvarande försvarsområdesbefälhavaren, f chefen för A 2 överste Salander. Order erhöles att en bilskvadron (Hyltén-Cavallius) utom en tung tropp skulle försvara en plats på kusten söder om Göteborg. Den tunga troppen (löjtn Sundé) skulle avgå till Varberg för att där förstärka ett improviserat försvar.

Bataljonens huvuddel fortsatte över Hisingensbron mot Torslanda. Efter passerandet av bron mötte vi ett stort antal taxibilar, som under dagen varit uppställda som flygfältshinder på Torslanda. På flygfältet fanns en avdelning tunga bombflygplan. Sedan bataljonen grupperats till försvar av fältet med pansarbilskvadron Gyllensvaan och bilskvadron Littorin gavs order om nattvila med kvarlämnande av viss bevakning. Försvarsgrupperingen skulle åter vara intagen påföljande morgon en timme före gryningen. Nattvilan blev mycket kort.

På morgonen fick bataljonen order att gå till Ängelholm. I Ängelholm rekognoserades möjligheterna att provskjuta utlämnade vapen, särskilt de två 8 mm dubbla lv-kulsprutor, som ingick i bataljonsstaben. Någon provskjutning medhans dock ej, enär bataljonen beordrades att snarast avgå till Sölvesborg för att försvara hamnen samt hamnarna på Listerlandet öster om Sölvesborg. I Sölvesborgs hamn låg en mindre tysk lastångare. Med kännedom om händelserna i Norge anbefalldes skvadronschefen Littorin landgångsförbud för de tyska sjömännen ombord och satte hemvärnet i staden att bevaka båten. Ett lastfartyg lades i hamninloppet och förbereddes för hastig sänkning så att inloppet skulle bli spärrat.

Efter några dagar erhöles bataljonen till uppgift att försvara Karlshamns hamn. Först där kunde bataljonsstabens dubbla lv-kulsprutor provskjutas. Några dagar senare beordrades bataljonen att tillsammans med brigadens övriga förband samlas till trakten av Ljungby i Småland. Där vidtogs äntligen övningar med de organiserade förbanden.

Kavalleribrigadens samlade stridsstyrka uppgick till tre bataljoner förstärkta med en artilleridivision. Brigadens förnämsta egenskap låg i dess stora rörlighet. En från ryttarutbildningen nedärvd egenskap var truppens framåtanda, som lät sig väl förenas med motoriseringen och den moderna beväpningen. En annan och kanske väl så viktig egenskap var personalens förhållandevis höga militära yrkeskvalité beroende på att stor procent av densamma utgjordes av f d aktiv personal. Denna egenskap

delade brigaden endast med övriga av kavalleriet organiserade beredskapsförband. Anledningen härtill var, att stor del av personalen från de genom 1925 års härordningsbeslut indraga kavalleriregementena allttjämt var krigstjänstgöringskyldig. Den största svagheten hos kavalleribrigaden var den uteblivna förbandsutbildningen. Brigadens motorisering var ju en nyskapelse och hade endast i ringa mån tidigare varit föremål för utbildning. Varje förbandschef under beredskapstiden torde också gjort den erfarenheten, att utebliven förbandsutbildning med nyorganiserade förband hade varit synnerligen ödesdiger i händelse av omedelbar stridsinsats. Onödiga stridsförluster och mindre stridseffekt hade blivit följden. Samövning med artilleri hade vidare endast sporadiskt övats i fredstid och då huvudsakligen i samband med befälsövningar. Försvar av flygfält och hamnar med i anslutning därtill nödvändiga förstärkningsarbeten var några av III. kavbilsbats första taktiska uppgifter, som inte heller varit föremål för utbildning i nämnvärd grad. Ej heller hade samverkan med flyg övats.

Som bevis på brigadens strategiska rörlighet kan nämnas, att efter beredskapsgruppering och förbandsövningar i trakten av Ljungby förflyttades hela brigaden på en dag till trakten söder om Ludvika.

Under beredskapstiden skapades det psykologiska försvaret. Det är en utomordentligt viktig uppgift för denna försvarsgren att redan i fredstid förbereda nationen (såväl enskilda som organisationer) på innebörden för det civila samhället av beredskapstillstånd och krigstillstånd. Detta har givetvis särskild betydelse för ett land med långvarig fred.

Befällets utbildning i tillämpningen av de vid beredskapstillstånd och krig gällande särskilda lagarna och förordningarna är också nödvändig. Efter andra världskriget har 1949 de mellanfolkliga lagar och bestämmelserna som skola råda vid krig blivit reviderade.¹⁾

De som gällde vid krigsutbrottet 1940 härrörde från 1902²⁾ och var sålunda i viss mån inaktuella. Man har ansett att detta väsentligt bidragit till onödiga lidanden under kriget och ockupationen bl a i Norge.

Efter andra världskriget torde den civila allmänheten vara mer intresserad av tillämpningen av ovan antydda krigets lagar än man var tidigare. Då var det läget vid "fronten", som drog intresset till sig. Genom tillkomsten av det totala kriget är hela landet en front och civilbefolkningen blir ofta direkt berörda av stridshandlingarna. Som representanter för försvaret är det då av vikt att befälet — såväl det aktiva som det i reserven — vid sin kontakt med civilbefolkningen är väl förtrogen med hithörande bestämmelser.

I och med arméförbandens motorisering och pansarvapnets utveckling minskades den motoriserade kavalleribrigadens betydelse för att småningom helt utgå ur krigsorganisationen. Erfarenheterna äro dock allmängiltiga och främst vill jag påpeka kårandans betydelse för förbandens stridsmoral. Det förpliktigar att vara livhusar.

¹⁾ Genèvekonventionerna. ²⁾ Haagkonventionernas best.

Förstärkt musikkår

Musikkåren, som indrogs 1937, leddes under 30-talet av musikfanjunkare Borgman. I början av 30-talet sökte han ett sommarengagemang i Oslo. Närmare uppgifter om musikkårens sammansättning med foto skulle insändas. Kåren var emellertid till numerären ganska liten, och enligt Borgmans bedömning för liten för att den skulle få det önskade uppdraget.

När musikkåren skulle fotograferas, ökade han därför ut den med fyra kamrater i underofficerskåren för att den skulle se pampigare ut. På fotot, som här ses, återfinns sålunda följande som ej hörde

dit. Förvaltare Tiberger (2. man från vänster i första raden), fanjunkare Stridh (4. man i samma rad), fanjunkare Sixten Seipel (3. man från vänster i andra raden samt förvaltare Ydfors (4. man från vänster i andra raden). Ingen av dessa var ett spår musikalisk. Det var första och sista gången de höll i ett musikinstrument!

Musikkåren fick engagemanget! Till avresan lyckades musikfanjunkare Borgman låna några musik-kunniga kamrater från olika infanteriregementen. De ikläddes dolma och kåren kunde fulltaligt inställa sig i Oslo.

Skövde kamratförenings årsutflykt

Söndagen den 6. september 1964 anordnade Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten en utflykt per buss i urgamla västgötabygder.

Trettio husarer mötte upp och 12 av dessa hade även sina fruar med, varför en ganska fullsatt buss startade från Sandtorget kl 09.30.

Som reseledare hade engagerats ingen mindre än »Västgöta-Bengtsson» (folkskollärare Sixten Bengtsson, Skövde).

Resan ställdes först till Kungslena, där Västgöta-Bengtsson samlade deltagarna i den gamla kyrkan, varefter han på ett intresseväckande sätt berättade om det mesta som hör denna gamla bygd och ort till. Härifrån fortsattes färden till Åsle tå och där-efter till de gamla gravfälten i Karleby.

Efter middag på Bredablick på Mösseberg gjordes besök i Gudhems klosteruin, till stort nöje för bl. a. Karlsson från Varnhem, som där fick stifta en omedelbar kontakt med nunnan, som han tidigare uttalat sin längtan efter. Den underjordiska gången

till Varnhems munkkloster kunde Karlsson emellertid inte finna.

Efter besök på den storslagna Eckornavallen ställdes så färden till Varnhems klosterkyrka, som sålunda fick utgöra en värdig slutvinjett på utflykten.

Under hela resan och på de platser som besöktes berättade Västgöta-Bengtsson oavbrutet. Det är fantastiskt vad denne man känner till om allt som tilldragit sig i våra urgamla västgötabygder. Han har ju även förmågan att berätta på det mest medryckande sätt. Trots att det inte rådde direkt önskeväder under resan, var det troligen ingen av deltagarna som i någon större grad lade märke till detta. Alla var så fängslade av Västgöta-Bengtssons utläggningar att ingen märkte att det regnade lite då och då.

Kl 1600 var bussen åter i Skövde efter en lyckad utflykt och resenärerna mycken kunskap rikare om sin hembygd.

E. B-k

En dag vid Livhusarerna rekrytåret 1907—1908

Efter inryckningen vid regementet den 1. nov. 1907 och vederbörligen utrustad började vardagen sin jämna lunk med stalltjänstgöring, övningar, vakter och minimum av fritid.

Dagen började med revej kl 5 fm och sedan kl 0515 uppställning med stallrock och träskor samt ryktdon, avmarsch till stallarna. Sedan en timmas rykt, vattning och utfodring. Kl 0615 uppställning till Korum i Korpralsskolans stall.

En man ur ledet tog upp psalmen "Din klara sol går åter upp", varefter han läste "Fader vår" och "Välsignelsen". Därefter sjöngs "Din sol går upp för ond och god". Giv akt! kommenderades av befälhavaren "Gud bevare Konung och Fädernesland".

Avmarsch till logementet, där morgontoalet samt uppsträckning av sängarna vidtogs. Städningen utfördes i tur och ordning av därtill kommanderat manskap. Därefter avmarsch till matsalen, där en enkel frukost med varierande matsedel från dag till dag intogs, bestående av rå sill, potatis, bräckkorv, ibland välling. Kusar, hårt bröd i svart kaffe. Återmarsch till logementet och omklädning för dagens övningar. Eventuellt sjuka fick anmäla sig för sjukvisitation. Kl 0815 uppställning antingen för lektion eller en timmas fotexercis på kaserngården eller fältet söder kasern. En del dagar gymnastik i Gymnastiksalen. På sommaren fotboll, löpningar med mera å fältet söder Kasern. Kl 0930 1 timmas skolridning i ridhuset, andra dagar ridning i terrängen till kl 1200 middag. Sedan stalltjänst varunder man fick torka och sköta om häst och mundering, vattning och utfodring, därefter personlig toalett.

Kl 1300 uppställning till middagsmål, som brukade bestå av någon kötträtt jämte potatis, ärter och fläsk eller soppa (sluring). Middagsrast till kl 1430. Därefter en timmas lektion, som leddes av sergeanten eller en distionskorpral. Vi fingo en kortare rast på em, då vi kunde gå till "Markis" och dricka kaffe om vi voro stadda vid kassa. Kaffet kostade 14 öre muggen med 1 bulle. Kl 1715 uppställning för stalltjänst, rykt och fodring. Kl 1815 Korum i Korpralsskolans stall som börjades med 2. versen av samma psalm som sjöngs till morgonens Korum "Så går en dag än från vår tid". Kl 1830 slut på dagens övningar och stalltjänst, avmarsch till kasern. Toalett och omklädning till linnerock för kvällsmat kl 1900. Därefter voro vi lediga för dagen.

Kl 2100 var vaktombyte både vid högvakten och stallvakten. Kl 2130 blåstes tapto, 2200 »tystnaden», som var regementets igenkänningssignal.

Under rekrytåret fingo vi göra en och två vakter per vecka på grund av att inga värnpliktiga voro inkallade det året, då värnpliktsåldern skulle ökas med 1 år. På hösten ryckte föregående års värnpliktiga in för att fullgöra 30 dagars repövning. På onsdagen fingo vi permission till kl 2300 em. Lördag och söndag till kl 2400. Långa arbetsdagar men tiden gick fort då övningarna voro ganska om-

växlande och vi hade bra befäl. Avlöningen för oss stamanställda var 21 kr per mån. Varav vi erhöll 15 kr den 1. i varje månad, 3 kr som dagtraktamente den 15. i månaden, 3 kr per månad innehölls och utbetalades efter utlöpt kontraktstid.

Skvadronschef var ryttmästare Greve C G C Lewenhaupt och löjtnant Friherre Fredrik von Essen. Vid skvadronen tjänstgjorde även fanjunkare Lilliestjärna och serg K Isaksson.

29/3

Redaktören

tackar alla som sänt trevliga bidrag. En del stoff måste av utrymmesskäl stå över till ett framtida nummer, en del är inte av så allmänt intresse att publicering kan ske. Må de bidrag som influtit inspirera många fler att ösa ur sina minneskällor till glädje för gamla och yngre läsare!

måste tyvärr meddela att intresset för en nypressning av en grammofonskiva med Kungl Livreg husarers marsch inte visat sig vara så stort, att det ekonomiskt är genomförbart.

Från Sannabed

En av officerarna hade tilldelats arreststraff. När straffet var avtjänat tog han ett rörande farväl av den gamle indelte korpralen Hult, som svarat för förplägnad m. m. och därvid fått en hel del "extra förplägnad". Korpral Hult tackade hjärtligt och sa: "Välkommen åter!"

Militär slang

Vårt vackra svenska språk har ofta, inte minst i det militära, berikats med olika slangord. Dessa har i regel ej utmärkt sig genom att vara speciellt sköna nyskapelser. Däremot ha de ofta speglat en sträv humor och en stillsam elakhet.

Många av slanguttrycken ha varit allmänt använda i större delen av armén. Andra ha brukats framför allt inom en garnison eller ett förband. De exempel, som här lämnats har under vissa perioder begagnats för att "piffa upp" det ganska magra ordförråd soldaten i Skövde ägde.

Infanterist	=	Tofs
Pansarsoldat	=	Plåtsock
Husar	=	Geting
Stamanställd rekryt	=	Basse
Furir	=	Distare
Exercis	=	Blåharvning
Risgrynsvälling	=	Elefantbröllop
Pytt i panna	=	Järnvägsolycka
En kopp kaffe	=	En balja lut

Om någon av läsarna har fler exempel på talande slanguttryck, som mer flitigt använts vid Livhusarerna, är han hjärtligt välkommen med bidrag!

HÖGVAKT

Livhusarna har under året bestridit ett antal högvakter vid Kungl. slottet och Drottningholm. Ovanstående fotografi visar 3. plut 5. skv under vaktavlösning den 31 maj.

Ryttarsignaler från Delitzsch

Ur vår kollega Livgrenadjären ta vi oss friheten att återgiva följande artikel, som varit införd 1963. Förutom det historiska intresset i den, visar den också hur en tradition kan leva kvar i många hundra år.

I provinsen Sachsen ej långt från Leipzig och Halle ligger den lilla staden Delitzsch.

En av de första dagarna i november 1632 rastade fem svenska kavallerister, en officer, en trumpetare och tre meniga, därstädes efter att ha tillryggalagt en lång och besvärlig marsch. De kommo från Stralsund för att överbringa viktiga meddelanden till Gustav II Adolf, vilken i ilmarscher ryckte an från Bayern.

De svenska ryttarna hade ännu ej hunnit lämna Delitzsch, då plötsligt en avdelning kejsarligt infanteri med två anspända kanoner visade sig utanför stadens portar och genom parlamentär uppmanade borgarna att överlämna staden. Man var just i begrepp att öppna portarna för de fientliga skarorna, då den svenske officeren genom sin sinnesnärvaro räddade staden. Han beordrade trumpetaren att ofördröjligen gå upp i stadstornet och blåsa sina signaler. Efter några ögonblick klingade också de "Svenska ryttarsignalerna", som voro de kejsarliga alltför välbekanta från Breitenfeld, och gjorde sin verkan. Fienden tvekade och drog sedan sina färde i tanke att staden var besatt av svenska kavalleri. Staden var räddad. Detta skedde en lördag förmiddag vid 10-tiden.

Långväga besök

Den 10 juni fick K 3 ett långväga besök. F d volontären 13/4 Gustavsson, som tjänade regementet 1922—26, hade rest över från sin nuvarande hemort, Fort William, Kanada, för att hälsa på släkt och vänner i sitt gamla land. Han var vid god andlig vigör, och hade inte glömt sitt gamla språk, men var tyvärr genom en olycka förlamad i båda benen, och kunde blott med svårighet förflytta sig till fots. Han hälsade alla gamla vänner!

Tidningsfonden

Sedan förra numret utgavs har bidrag influtit från Sven Svensson, Tråvad

Rolf Örn, Göteborg
Redaktionen frambär sitt varma tack till givarna och hoppas att bidrag skall inkomma även i framtiden.

Postgironummer: 61 09 17

Trehundra år ha sedan dess förrunnit; nya släkten ha kommit och gått, men de "Svenska ryttarsignalerna" ha ej förklingat. Allt sedan tidpunkten för denna händelse ha nämligen de "Svenska ryttarsignalerna" varje lördag blåsts från Delitzsch stadstorn.

Dessa signaler blåses också varje år den 6. november från balkongen på Kungl. Livregementets Grenadjärers kanslihus.

PROGRAM

vid firandet av Kungl Livreg:s husarers högtidsdag 4/12 1964

Kl 0845	Avlämning till sekundchefen. Flaggan hälsas.	Kaserngården
» 1215	Lunch i Lundasalen för delar av förbundets personal, inbjudna gäster samt medlemmar av kamratföreningen.	Lundasalen
» 1545	Avlämning till sekundchefen för marsch till kyrkan.	Kaserngården
» 1605	Minnesgudstjänst.	Kyrkan

Upprop

1914 års volontärer kallas till samling på K 3 den 4. dec 1964.

Flera "50-åringar" ha redan lovat komma. Program enligt ovan. Anmälan om deltagande i den gemensamma lunchen till Kamratföreningen, fanj T Jönsson, K 3, Skövde.

Hjalmar Svensson

Stenhult, Leksberg, Mariestad

★ ★ ★

Stockholmsskvadronen

Styrelsen för Livhusarernas kamratförening i Stockholm har haft sammanträde, varvid vissa förändringar vidtogs ifråga om styrelsens sammansättning.

Nuvarande styrelseledamöter äro:

Ordförande Direktören ryttmästare Thorsten Grill
Vice ordf. Bankdirektören ryttmästare L. E. Sundé
Sekreterare Personalchefen ryttmästare Stig Bendz
Skattmästare Överkonstapeln fanjunkare Erik Grannell

Klubbmästare Vaktmästaren Paul Persson

Övriga ledamöter Ryttmästare Henrik Zethelius
Köpmän Eric Gustafsson
Spårvägsman Gustaf Åkerstedt
Polisman Rudolf Larsson

Föreningen kommer att i samband med årsmötet i december fira sitt 30-årsjubileum. Styrelsens avsikt

Undertecknade i Stockholm bosatta f. d. livhusarer, som den 1 november 1915 började såsom fast anställda volontärer vid Kungl. Livregementets husarer, har för avsikt att tillskriva våra årskamrater för att efterhöra intresset för en kamratträff i Skövde på 50-årsdagen av denna vår inryckning, och har av denna anledning gjorts hemställan om uppgifter ur stamrullan.

Vi vill emellertid redan genom denna kamrattidning uppmana alla av nämnda årsklass att skriftligen meddela fullständigt namn, nummer och skvadron, adress samt sedermera adressändring till poliskommissarien J. O. Johansson, Kocksgatan 1, Stockholm Sö.

Det gäller nu närmast att erhålla adressuppgifter beträffande om möjligt samtliga årskamrater.

Du kommer att framdeles närmare tillskrivas, men meddela gärna redan nu, om Du är intresserad av kamratträffen ifråga.

Stockholm i mars 1964.

Med hjärtlig kamrathälsning

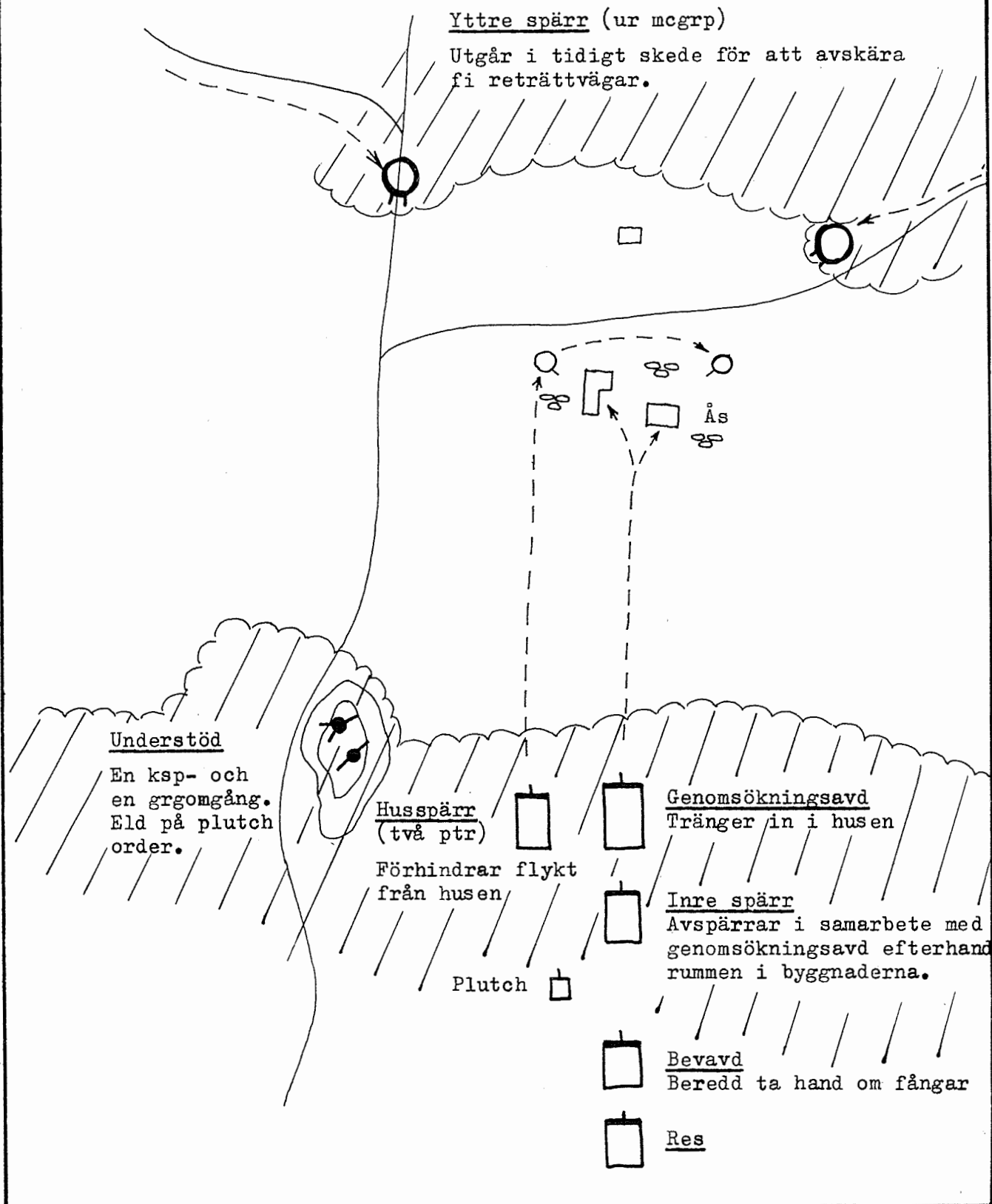
<i>J. O. Johansson</i>	<i>Knut Ekblad</i>
5/4	28/2
<i>C. F. Andersson</i>	<i>Axel Oldensjö</i>
21/3	(Andersson)
	40/2

är att med anledning av jubileet giva sammanträdet en särskilt högtidlig prägel.

Kallelse till sammanträdet kommer att i vanlig ordning tillställas föreningsmedlemmarna.

Exempel på militärpolisplutons ingripande mot fientlig sabotagegrupp

Läge: En fientlig sabotagegrupp har inrapporterats i husen vid Ås.

Segrar över stock och sten

Jan-Olof Hagelberg, militärpolis vid K 3 i Skövde, född i Tärnaby lappmark den 3 juli 1943.

Hagelberg är landslagsman i orientering. 1963 blev han i NM för juniorer tvåa individuellt liksom även i NM budkavle för juniorer.

Under sin tjänstgöring vid K 3 har han vunnit DM i fälttävlan för Västergötland och segrat i K 3 fälttävlan.

★ ★ ★

Instruktion

”En husar ska vara värdig och vederhäftig! Repetera!” — — —

”En husar ska vara häftig och vedervärdig!”

Sjukvårdstjänst

”Vad händer om fienden skär av dig ena örat?”

”Dä blogar.”

”Nå, om han skär av det andra örat också?”

”Dä blogar mera. Å så sir ja ente.”

”Ser Du inte? Varför det?”

”Mössa far ju ner över öjona!”

Kungl Livreg husarers uniformsmodeller

En uniformsserie, omfattande livhusarernas olika uniformsmodeller från början av 1800-talet fram till beredskapstiden 1939 har utarbetats av major Gunnar Schildt, Skövde. Kontrasten mellan 1800-talets rikt utsirade traditionella husaruniform och den enkla fältdräkten med modellår 1939 är verkligen slående. I serien, som består av fem akvareller, saknas uniform m/10 med trekantig hatt. Samtliga husarer äro avbildade till häst.

Om någon av tidningens läsare är intresserad av att förvärva serien kan hänvändelse ske direkt till konstnären.

★ ★ ★

Hinderritt

Fanjunkare Eric Zanders var under många år adjutant på Vadsbo skvadron. Under senare år var synen icke den bästa. Trots detta deltog han i en prishoppning med ganska kraftiga hinder. Han hade en utmärkt häst, som gick banan felfritt. Efter ritten berättade kamraterna för honom om banan, antalet hinder och höjder.

Zanders: ”Var det hinder? Ja, jag tyckte väl, att det guppade lite grand!”

TILL ALLMÄNHETENS TJÄNST

LINDBERGS BILSKOLA

Centrumhuset — Telefon 111 25 — Skövde

Innehavare: F. d. fanjunkaren på res-stat Erik Lindberg

EGENHÄNDIGT UTARBETAD KÖRKORTSBOK

BÄSTA UNDERVISNING

SOLDATHEM

Konditori och lunchvåning

Lokaler för

Konferenser och sammanträden

Arrangerar

Familjefester för högtidsdagar m. m.

FESTLIG OCH TRIVSAM MILJÖ MITT I STA'N

Beställningar: 0500/157 55, 191 55

Organisations- och befälsplaceringar fr o m 15/10 1964

Stabsavd med batexp	Utbildningsavd	Rättsvårds- och inre tjänstdetalj
<p>Rm Hedenstierna Fj Lundh Fj Sjöberg Rustm K A Johansson C budcentral</p> <p>Stabschef Expförest Expuoff</p>	<p>Mj Fornell, utboff</p> <p><i>Utbauordningar</i> Rustm Pettersson U K Rustm Malmros Rustm Billros</p> <p><i>Central instruktörsgrp</i> Förv Karlström Förv Zetterberg¹⁾ Fj Karlsson A G (sjukv) Fj de Flon Fj R Pettersson H (brandtj)</p>	<p>Rm Aaby-Ericsson Fj Lundh Fj Pettersson H Adv Mellander Rustm Andersson Rustm Johansson N B W Rustm Larsson Rustm Almtjärn Rustm Johansson E B</p> <p>Dagmajor och förhållslejdare Rättsvårdsuoff och bevakare Väbel och C hdr Auditör Väbelubef Vaktchef » » »</p>

Livskv Mots	2. skv Mots	3. skv Mots	4. skv Mpol	5. skv Mpol, mots
<p>C: Lt Nyblaeus Adj: Rustm A H Carlsson</p> <p><i>4. splut</i> C: Fj Lundberg Stf: Fu Lundbäck</p> <p><i>5. splut</i> C: Serg Alvebrand Stf: Öfu Låth Instr: Fu Lidén</p> <p><i>PV-plut</i> C: Fj Kastenman Stf: Fu Thorp</p>	<p>C: Rm Norgren Adj: Rustm B Carlsson Parkubef: Öfu N H Johansson</p> <p><i>Signalplut</i> C: Serg Johansson Stf: Fu Persson</p> <p><i>Motorplut</i> C: Fj Josefsson Instr bil: Fu Gladh » mc: Fu Jävermo</p>	<p>C: Lt Berg Adj: Rustm Håkansson</p> <p><i>1. splut</i> C: Lt Sandahl Stf: Fu Svensson</p> <p><i>2. splut</i> C: Fk von Rosen Stf: Fu Wester Instr: Fu Asp</p> <p><i>3. splut</i> C: Fk Cederberg Stf: Fu Johansson Instr: Fu Karlsson</p>	<p>C: Rm Rabber Adj: Fj Holmberg Parkubef: Rustm Cannervik</p> <p><i>1. mpolplut</i> C: Fj Jönsson Stf: Rustm Gustavsson Instr: Öfu Frykén</p> <p><i>2. mpolplut</i> C: Fj Fridlundh Stf: Öfu Svensson Instr: Öfu Brockmar</p>	<p>C: Rm Widegren Adj: Rustm Fridolfsson</p> <p><i>FPCS (PCS)</i> C: Lt Swärd Stf: Serg Hansson Mots, instr: Öfu Pettersson S Mpol, instr: Rustm Smedberg</p> <p><i>3. mpolplut</i> C: Serg Lagvik Stf: Rustm Lundberg Instr: Öfu Höglund</p> <p><i>4. mpolplut</i> C: Fj Pettersson E Stf: Rustm Bengtsson Instr: Rustm Nilsson</p>

¹⁾ Tjänstgöring vid FN-bat

Föreningsangelägenheter

Kamratföreningens organisation

Överstyrelsen

Postgiro 61 08 35

Ordförande	Sekundchefen	K 3	Skövde
Ledamöter	Ordföranden i respektive lokalavdelning		
Suppleanter	En ur respektive lokalavdelning		
Sekreterare och kassör	Förvaltare E Tiberg	Vasagatan 13 B	Skövde
Suppleant	Fanjunkare G Lundh	K 3	Skövde
Revisor	Löjtnant C G Sjöblom	Fältgatan 17	Skövde
»	Fanjunkare E Åkvist	Våmb	Skövde
Suppleant	Ryttmästare K Bäckeskog	Rotegatan 9 D	Skövde
»	Fabrikör B Johansson	Erikslund	Tibro 2

Lokalavdelningar

	GÖTEBORG	SKÖVDE	STOCKHOLM	ÖREBRO
Postgiro	4 23 18	9 72 59	5 80 56	
Ordförande	Ryttmästare G Brunius Strandvägen 21 Lerum	Major G Schildt Tallbacksstigen 6 Skövde	Ryttmästare T Grill Engelbrektsgatan 25 Stockholm	Vakant
Sekreterare	Ryttm J G Westerberg Törvedsgatan 11 Göteborg Ö	Fanjunkare T Jönsson K 3 Skövde	Ryttmästare L Sundé Fryxellsgatan 3 Stockholm	Polisassistent J Jönsson Järnvägsgatan 32 Örebro
Suppleant i överstyrelsen	Köpman B Larsson Johannesbergsgatan 30 Göteborg S	Källarmästare H Gustavsson Karlskatan 8, Skövde	Sekreteraren	

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare	Ryttmästare E Hedenstierna, K 3, Skövde	0500/105 60
Biträdande redaktör	Ryttmästare S Ahlander, Wennerbergsg 11, Skövde	0500/102 12
Ekonomichef	Fanjunkare E Pettersson, K 3, Skövde	0500/105 60
Distributionschef	Förvaltare E Tiberg, Vasagatan 13 B, Skövde	0500/138 19
Revisorer med suppleanter	Se överstyrelsen	

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen.

Pris per nummer: 2 kronor. Medlemmar i kamratföreningen erhåller tidningen gratis.

Prenumeration för ej medlemmar sker genom insättande av 4 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

LIVHUSAREN

Skaraborgs

BRÄNSLE-AKTIEBOLAG

Telefon 145 20 — 145 22 Gesällgatan 5
SKÖVDE

KOPPARTRANS

ELDNINGSOLJOR

alla kvalitéer

SHELLGAS — BRIKETTER — VED — KOL — KOKS

Bror Petterssons Frisérsalong

Vasagatan 4

Rekommenderas

TIDSBESTÄLLNING — INGEN VÄNTETID

Telefon 119 21

GÅR NI I KÖRKORTSTANKAR?

Kontakta då

SKÖVDE BILSKOLA

Innehavare: LARS-IWAR ANDERSSON

Torggatan 11 - Telefon 101 40

Rätt adress
vid beställning av trycksaker

STROKIRKS BOKINDUSTRI AB

S:T SIGFRIDSGATAN 9 - SKÖVDE

TELEFONER

103 08

157 97

123 31

AFFÄRS- och
FAMILJETRYCK
REKLAMTRYCK
VISTRYCK
BLANKETTER
BROSCHYRER
BÖCKER
KATALOGER
BOKBINDERI
STÄMPLAR

LIVHUSAREN

När Ni skall välja BIL!

ETT RIKTIGT VAL
ÄR ETT GOTT VAL
— ETT VOLVOVAL —

*Elegans — Sliistryka
Säkerhet
Högt andrahandsvärde*

— det är faktorer
att räkna med —

— Tag kontakt med oss när det är dags att byta eller köpa bil —
När det gäller begagnade bilar är vår testavdelning Er trygghet.
Vi lagerför endast trafiksäkerhetsgaranterade bilar

HALLENBERG

SKÖVDE

Telefon 0500/109 30

BRYGGERIET NORDSTJERNAN

då det gäller

Malt- och Läskedrycker

Tel. växel 165 55

SHELL BENSINSTATION

Mariestadsvägen 37 — SKÖVDE — Telefon 111 78

Tvätt och Smörjning

NOGGRANT ARBETE — GOD SERVICE

Pris 2: — kr